

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/25/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200128
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200128.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: Zelený Kameň občianske združenie, so sídlom č. 156, 069 01 Pichné, IČO: 37 947 010, zastúpeného štatutárnym zástupcom V. B., právne zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Advokátska kancelária so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, proti žalovanému: Slovenskej inšpekcii životného prostredia - Úrad integrovaného povoľovania a kontroly, so sídlom Jeséniova 17D, 831 01, Bratislava, za účasti 1) Verejnoprospešné služby Snina, s.r.o., so sídlom Budovateľská 2202/10, 069 01 Snina, 2) Mesto Snina, Strojárska 2060, 069 01 Snina, 3) Slovenský rybársky zväz - Rada Žilina, so sídlom Andreja Kmeťa, 010 01 Žilina, 4) Slovenský rybársky zväz, miestna organizácia SRZ Snina, 5) Lesoochránárske zoskupenie VLK, č. 26, 082 13 Tulčák, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 4. decembra 2014, č.8067-35008/27/2014/Šop, v odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/6/2015-89 zo dňa 20. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/6/2015-89 zo dňa 20. novembra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č.k. 2S/6/2015-89 zo dňa 20.11.2015 bol v celom rozsahu zamietnutý žalobný návrh žalobcu a žiadnemu z účastníkov nebol priznaný nárok na náhradu trov konania. Dôvodom zamietnutia bolo, že skutočností uvádzané v žalobe, podľa ktorých rozhodnutia správnych orgánov vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia vecí sú neodôvodnené a krajský súd bol toho názoru, že správne orgány jednoznačne postupovali podľa hmotnoprávneho predpisu, teda zákona č. 39/2013 Z.z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o integrovanej prevencii a kontrole“), ako aj podľa vtedy účinnej a platnej vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 310/2013 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o odpadoch (ďalej len „vyhláška“). Odvolanie, ako aj samotné dôvody uvádzané v žalobe považoval krajský súd za

nedostatočné na to, aby na základe uvedenej žaloby predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, alebo pre nepreskúmateľnosť, či pre nedostatok dôvodov predmetné rozhodnutie vrátil na ďalšie konanie správneho orgánu. Skutočnosti uvádzané žalobcom v žalobe nepovažoval krajský súd za tak závažné dôvody, aby predmetné rozhodnutia tak žalovaného, ako aj prvostupňového orgánu zrušil na základe podanej žaloby a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pretože považoval predmetné rozhodnutia za vydané v súlade so zákonom.

2. Rozhodnutím č. 4385-22775/2014/Hut/750200104/Z3 zo dňa 15.08.2014 Slovenská inšpekcia životného prostredia, Inšpektorát životného prostredia so sídlom v Košiciach ako príslušný prvostupňový správny orgán podľa § 9 a § 10 zákona č. 525/2003 Z.z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 525/2003 Z.z.“) a § 32 zákona o integrovanej kontrole a prevencii rozhodol tak, že mení a dopĺňa integrované povolenie vydané Slovenskou inšpekciou životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Košice (ďalej len „IŽP Košice“ alebo „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. 94/6-OIPK/2005-To/750200104 zo dňa 22.05.2005 v znení zmien vydaných IŽP Košice rozhodnutiami č.576/115-OIPK/2006-To/750200104/ZI zo dňa 20.08.2006 a č. 8052-30785/2011/Mil/750200104/Z2 zo dňa 18.11.2011 (ďalej len „integrované povolenie“), ktorým bola povolená činnosť v prevádzke „Skládka nie nebezpečného odpadu Snina“, Pčolinská 9010, 069 01 Snina, prevádzkovateľovi Verejnoprospešné služby Snina, s.r.o., Budovateľská 2202/10, 069 01 Snina, IČO: 73 904 157, pričom predmetom zmeny integrovaného povolenia prevádzky boli všetky povolenia a činnosti prevádzky v oblasti odpadov, v oblasti povrchových vôd, ako boli aj uvedené všetky závažné podmienky a podrobnosti uvedené vo výrokovej časti obsiahnuté v rozhodnutí. Výrok rozhodnutia odôvodnil prvostupňový orgán poukazom na žiadosť spoločnosti Verejnoprospešné služby Snina, s.r.o., ako aj na príslušné písomné doklady, ktoré boli priložené k žiadosti a vykonané dôkazy prvostupňovým správnym orgánom v konaní pred vydaním samotného rozhodnutia.

3. Žalovaný vo svojom rozhodnutí č. 8067-35008/27/2014/Šop zamietol odvolanie účastníkov konania Občianskeho združenia Zelený kameň a Lesoochranárskeho združenia VLK a prvostupňové rozhodnutie IŽP Košice z 15.08.2014 potvrdil. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prvostupňový správny orgán podľa § 9 ods. 1 písm. a/ a § 10 zákona č. 525/2003 Z.z. v spojení s § 32 ods. 1 písm. a/, podľa § 3 ods. 3 písm. c/ bod 1 a bod 6, § 3 ods. 3 písm. b/ bod 1, riadok 1.2 a § 33 zákona o integrovanej kontrole a prevencii vykonaného podľa tohto zákona, ako aj zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) vydal svoje rozhodnutie zo dňa 15.08.2014 ako zmenu integrovaného povolenia a voči ktorému sa odvolali účastníci konania, a to Občianske združenie Zelený kameň a Lesoochranárske združenie VLK, zastúpené JUDr. Ivetou Rajtákovou. Žalovaný poukázal na dôvody odvolania, ako aj na postup pred vydaním rozhodnutia. Preskúmal odvolania odvolateľov, celý spisový materiál a nestotožnil sa s tvrdením odvolateľov, pretože prvostupňový orgán sa mal podľa jeho názoru jasne vysporiadať s každou jednou pripomienkou. Ďalej uviedol, že okrem dokumentu Statické posúdenie, statický výpočet stavby Snina - Skládka TKO - posúdenie stability, ktorý bol vypracovaný Ing. P. X., autorizovaným stavebným inžinierom - statikom v novembri 2013 si vyžiadal od prevádzkovateľa Dopracovanie statického posúdenia z novembra 2013, ktoré považoval za nedostatočné. Prevádzkovateľ na základe požiadavky predložil Dodatok č. 2 k statickému posúdeniu z februára 2014 a Zápis č. 1 vyhodnotenie meraní zo dňa 06.06.2014, v ktorom bolo konštatované, že „skládka odpadov v zmysle podmienok pre výpočet je stabilná a je možné ju prevádzkovať v súčasnom stave ďalej“. Žalovaný mal zhodnotiť technické dokumentácie, ktoré predložili jednak prevádzkovateľ, ako aj odvolatelia a ich preskúmaním bolo zistené, že neexistujú pochybnosti o obsahu Statického posúdenia, Dodatok č. 2 k statickému posúdeniu z februára 2014 a Zápis č. 1 Vyhodnotenie meraní zo dňa 06.06.2014, a teda možno konštatovať, že z nich vyvodené závery vychádzajú z presného a úplného zistenia skutočného stavu veci. Prevádzkovateľom predložený dokument Statické posúdenie je vypracované oprávnenou osobou - statikom, ktorý je oprávnený posudzovať samotnú stabilitu stavieb, zatiaľ čo odvolateľmi predložené dokumenty v prvom rade neboli primárne vypracované pre posúdenie stability predmetnej skládky, ale podľa ich názvu a zadania sa jedná o posúdenie vplyvu ťažby v blízkom dobývacom priestore. Tieto dokumenty sa týkajú svahových posunov, a nie posunov skládky odpadov, pričom merania uvádzané v dokumentoch predložených odvolateľmi nemali byť vykonané ani priamo v

prevádzke. Žalovaný teda dospel k právnemu názoru, že podľa neho nie je zrejmé, ako je možné porovnávať tieto merania s výsledkami v Statickom posúdení. K námietkam žalobcu, týkajúcich sa meraní úrovne podzemnej vody žalovaný uviedol, že k týmto dochádza raz za 3 mesiace, pričom predmetná vyhláška stanovuje interval 3 až 6 mesiacov, teda zákonná povinnosť je nepochybne splnená. Ohľadom znečistenia toku Pčolinka žalovaný uviedol, že táto skutočnosť nebola predmetom preskúmaného konania, no napriek tomu sa ňou v konaní zaoberal a dospel k názoru, že pôvodca mimoriadneho zhoršenia kvality vôd nebol zistený. Na základe ďalších postupov určil v rozhodnutí podmienky na monitorovanie ukazovateľa kyanidov. V závere rozhodnutia žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so všetkými právnymi predpismi a vysporiadal sa so všetkými pripomienkami a návrhmi a konštatoval, že žalobcovia, v tom čase v procesnom postavení odvolateľov, nepredložili žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli viesť k zmene alebo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

4. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím IŽP Košice zo dňa 15.08.2014 č. 4385-22775/2014/Hut/750200104/Z3, ktoré žiadal zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznať trovy konania. V žalobe žalobca poukázal na výrok rozhodnutia žalovaného a argumentoval, že považuje rozhodnutie žalovaného za nesprávne z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), ako rozhodnutie správneho orgánu, ktoré malo vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne zisteného skutkového stavu, nepostačujúceho na posúdenie veci a rozhodnutie malo byť podľa jeho názoru pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. Podľa žalobcu došlo vydaným rozhodnutím žalovaného k zásahu do práv žalobcu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a zároveň porušeniu ustanovenia čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Ďalej citoval ustanovenie § 47 ods. 1 a 3 správneho poriadku, podľa ktorých správne orgány podľa jeho názoru nepostupovali. V rozhodnutiach správnych orgánov nie je podľa neho uvedené, ako hodnotili dôkazy, a sprístupnili účastníkom svoj záver o tom, aké skutočnosti boli významné pre rozhodnutie, ako aj z ktorých dôkazov vyvodili svoj záver, ako sa vyrovnali s námietkami žalobcu, ako aj s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Žalobca taktiež poukázal na skutočnosti ním predkladané a uvádzané v priebehu celého rozhodovania, pričom v rozhodnutiach nemožno nájsť akékoľvek vysvetlenie, ako sa s nimi správne orgány vysporiadali a prečo ich nepovažovali za významné pri vydávaní rozhodnutia. Žalobca v priebehu správneho konania, ako aj po vydávaní rozhodnutia poukazoval na to, že nebolo spoľahlivo zistené, že v zistených geologických podmienkach je prevádzka skládky bezpečná a skládka je stabilná. Žalobca taktiež poukázal na citáciu ustanovenia § 3 ods. 1, § 3 ods. 3 písm. h/, § 3 ods. 4, § 19 ods. 1 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, ako aj § 87 ods. 1 a § 43d zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“). Ďalej žalobca dôvodil tým, že podľa prílohy č. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 305/2011 z 09.03.2011 stavby musia byť ako celok a vo svojich častiach vhodné na zmýšľané použitie a to najmä vzhľadom na zdravie, bezpečnosť ľudí počas ich celého životného cyklu. Žalobca uvádza, že prvostupňový správny orgán napriek konštatovaniu, že skládka je situovaná v telese potenciálneho plošného zosuvu geologicky veľmi priaznivej štruktúre pre vznik a rozvoj svahových deformácií typu zosúvania a napriek súčasnosti prebiehajúceho monitoringu na skládke prvostupňový orgán udelil súhlas na prevádzkovanie, pričom žalovaný toto rozhodnutie potvrdil. Pritom z príloh dodaných žalobcom zo dňa 06.11.2013 vyplýva, že svahová deformácia nameraná na skládke je veľmi vysoká a nebezpečná z hľadiska posúdenia aktivity svahových deformácií a jasne naznačuje zosuvnú aktivitu územia na svahu pod skládkou TKO. Od roku 2003 sa na predmetnej skládke realizujú kontrolné merania, od prvého merania po posledné meranie, ku ktorému došlo v roku 2013 bol zistený v bode č. 1 zo štyroch sledovaných bodov horizontálny posun o 0,22 metra západným smerom a v období rokov 2010 až 2013 mierny vertikálny pokles bodu a to o 0,06 metra. V čase medzi dvoma poslednými meraniami od 18.04.2011 do 25.01.2013 došlo v bode č. 1 k posunu o 6 cm. Z príloh k podaniu žalobcu zo dňa 27.11.2013 vyplýva, že z technickej správy vypracovanej Štátnym geologickým ústavom Dionýza Štúra v apríli 2013 vyplýva, že meranie vykonané v apríli 2013 preukázalo výraznú akceleráciu svahového pohybu v oblasti aktívnej šmykovej plochy, ktorá sa nachádza v hĺbke 8,5 až 9,5 metra pod úrovňou terénu. Žalobca predložil technickú správu vypracovanú Štátnym geologickým ústavom Dionýza Štúra z októbra 2013, pričom z tejto správy vyplývajú závery zásadne odlišné, ako aj protirečiacie si so závermi

Záverečnej správy spoločnosti TERRA - GEO s.r.o. Z tejto správy vyplýva, že medzi ostatnými dvoma meraniami, teda medzi 18.04.2013 a októbrom 2013 došlo k zintenzívneniu svahového pohybu. Tiež sa v nej konštatuje, že nárast pohybovej aktivity zosuvného telesa predstavuje vážnu hrozbu najmä pre aktívne využívanú skládku TKA mesta Snina. V správe sa taktiež uvádza, že „v prípade mimoriadnych klimatických pomerov, kedy dôjde k výskytu výdatnejších zrážkových úhrnov môže dôjsť k výraznej aktivizácii svahového pohybu aj v širšom priestore záujmového územia.“ Žalobca poukázal aj na svoje vyjadrenie k statickému posúdeniu, vypracovanému Ing. P. X., ktoré poskytol 02.04.2013. Poukázal na záver dokumentu, podľa ktorého je nutné sa zamerať na kontrolu spodných a dažďových vôd. Žalobca poukázal na to, že z podkladov rozhodnutia nevyplýva, že by prevádzkovateľ dodržiaval podmienky stabilného výpočtu, konkrétne nevykonával merania ustálenej hladiny podzemných vôd v stanovených intervaloch, ani nevykonával inklinometrické meranie v mesiaci apríl 2014. Zároveň poukázal na svoje vyjadrenie z 08.07.2014, z ktorého vyplýva, že z podkladov rozhodnutia, ktorými IŽP Košice oboznámil účastníkov konania nevyplývajú závery použiteľné pre posúdenie, či je skládka stabilná a či môže byť prevádzkovaná konkrétne poukázal na to, že pokiaľ Ing. P. X. predložil vyjadrenie označené ako Zápis č. 1. Vyhodnotenie meraní 0506/2014 z tejto listiny vyplýva, že po vykonaní ústneho pojednávania spojeného s miestnou obhliadkou dňa 14.05.2014 malo dôjsť ku kontrolnému meraniu podpovrchových vrtov spoločnosťou GEO EXPRES s.r.o. 22.05.2014 v zabudovaných inklinometrických vrtoch INK-1, 2, 3, 4, pričom v zápise č. 1 sú uvedené celkové posuny pri jednotlivých inklinometrických vrtoch. Žalobca poukázal tiež na to, že rovnaké námietky vzniesol aj voči odkazu na meranie uskutočnené dňa 03.06.2014 spoločnosťou GEONA s.r.o. a navrhol doplniť dokazovanie vyžiadaním označených správ z kontrolného merania podpovrchových posunov inklinometrických vrtov. Z dôvodov, ktoré konkretizoval v spomínanom vyjadrení poukázal na to, že vyjadrenie Ing. P. X. o tom, že merania hladiny ukázali ustálenosť vodnej hladiny vo vrtoch, alebo dokonca klesajúcu tendenciu nezodpovedajú výsledkom meraní. K týmto námietkam žalovaný podľa názoru žalobcu nezaujal žiadne stanovisko s výnimkou všeobecných konštatovaní, že rozhodnutie je správne, pričom podľa názoru žalobcu takéto všeobecné konštatovania nemajú žiaden identifikovateľný vzťah k námietkam žalobcu.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 30.03.2015, doručenom krajskému súdu dňa 07.04.2015 uviedol, že v predmetných konaniach, ako aj pri vydávaní rozhodnutí, postupoval správne a podľa zákona. Už z prvostupňového rozhodnutia má byť podľa žalovaného zrejmé, že IŽP Košice sa vysporiadala s každou pripomienkou žalobcu, pričom v odôvodnení uviedla, akým spôsobom, ako aj určila ďalšie podmienky v povolení na základe ďalších podkladov a pripomienok. Žalobcovi vyčítal nedostatočnú argumentáciu, sklznutie do vytýkania neexistujúcich procesných chýb a opomínanie skutočností, ako napríklad fakt, že celá oblasť severovýchodného Slovenska patrí do flyšového pásma, pre ktoré sú typické svahové pohyby, pričom pre elimináciu týchto vplyvov sa prijímajú opatrenia a podmienky, ako to bolo aj v tomto prípade, a nezakazujú sa stavby a zariadenia. Žalobcovia mali možnosť ovplyvniť výber lokality skládky už v 90. rokoch, čo neurobili. Žalobcami predložené dokumenty neboli primárne vypracované pre posúdenie stability predmetnej skládky odpadov, ale podľa ich názvu a zadania sa jedná o posúdenie vplyvu ťažby v blízkom dobývacom priestore. Samotné dokumenty pojednávajú o svahových posunoch, a nie o posunoch skládky odpadov, a ani merania uvádzané žalobcami neboli vykonané priamo na skládke odpadov. Preto nie je zrejmé, ako by mohli byť porovnávané s meraniami uvádzanými v Statickom posúdení, vypracovanom statickom, keďže hodnotia iné skutočnosti. IŽP Košice ako prvostupňový orgán zamietol návrh žalobcov na vypracovanie nového statického posúdenia, keďže považoval zistenia za dostatočné. Účastníci konania sú síce oprávnení navrhovať dôkazy, avšak nie je povinnosťou správneho orgánu ich vykonať, keďže správny orgán je viazaný aj § 3 správneho poriadku. Žalovaný posúdil všetky aspekty konania a dospel k záveru, že prvostupňový orgán postupoval v súlade so všetkými právnymi predpismi, vysporiadal sa so všetkými pripomienkami a návrhmi, v každej fáze konania podľa neho vykonával dokazovanie a zisťovanie. Jedným z dôkazov bola aj skutočnosť, že súhlas na prevádzkovanie mal byť platný len do 31.12.2015, pričom počas tejto doby bol prevádzkovateľ povinný vykonať merania a opäť detailne zhodnotiť stabilné pomery v prevádzke. Týmto obmedzil možnosť vykonávania činnosti skládky po tomto termíne bez udelenia ďalšieho súhlasu. Je potrebné dodať, že podľa platných právnych predpisov je lehota, na ktorú je možné predmetný súhlas vydať, až päť rokov, pričom v tomto období je to len obdobie jedného roka. Aj z tohto možno usúdiť, že prvostupňový orgán, ako aj žalovaný, považuje danú problematiku za

závažnú. Žalovaný tiež uviedol, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli viesť ku zmene alebo k zrušeniu napadnutých rozhodnutí. Na základe týchto skutočností žalovaný navrhoval krajskému súdu, aby žalobu zamietol a rozhodnutia správnych orgánov potvrdil.

6. Krajský súd vo svojom rozhodnutí č.k. 2S/6/2015 preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného a jednohlasne dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd uviedol, že z rozsiahleho dokazovania vykonaného prvostupňovým správnym orgánom, ako aj následne žalovaným nevyplýva, že by skutkový stav bol v predmetnom konaní nedostatočne zistený a prijaté závery mali byť nesprávne, ako uvádzal vo svojom odvolaní žalobca. V tomto prípade ide o spomínanú skládku nie nebezpečného odpadu Snina, ktorej prevádzkovanie prevádzkovateľovi Verejnoprospešné služby Snina, s.r.o. povolil IŽP Košice prvotným rozhodnutím zo dňa 22.02.2005 č. 94/6-OIPK/2005-To/750200104 a v tomto rozhodnutí stanovil prevádzkovateľovi určité zákonné podmienky, na základe ktorých prevádzkovateľ vykonával činnosť skládky už od roku 2005, a následne v zmysle zmien vydaných IŽP Košice, a to podľa rozhodnutí z 20.08.2006 a následne z 18.11.2011. Podobné zmeny sú uvedené aj v napadnutom rozhodnutí z 15.08.2014, ktoré obsahuje v oblasti odpadov, ako aj v oblasti povrchových vôd všetky podmienky integrovaného povoľovania. Povoľenie na prevádzkovanie zariadenia na zneškodňovanie odpadov malo byť platné do 31.12.2015, po ktorom malo byť opätovne predmetom posudzovania a ďalšieho povoľovania, kedy sa opätovne malo posudzovať toto integrované povolenie. Krajský súd bol toho názoru, že ako žalovaný, tak aj prvostupňový správny orgán sa dostatočne vysporiadali so všetkými námietkami uvádzaných žalobcom a žalovaný ako odvolací orgán sa ku všetkým námietkam uvádzaným v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu vyjadril v odôvodnení rozhodnutia. Krajský súd bol toho názoru, že závery vyvozené z stanoviska Ing. P. X., autorizovaného stavebného inžiniera - statika vychádzajú z presného a úplného zistenia skutočného stavu veci a prevádzkovateľom bol predložený ďalší dokument statické posúdenie, ktoré je vypracované oprávnenou osobou - statikom, ktorý je osobou oprávnenou posudzovať samotnú stabilitu stavieb. Odvolanie a dôvody uvádzané žalobcom považoval aj súd za nedostatočné na to, aby predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu resp. pre nepreskúmateľnosť, pre nedostatok dôvodov predmetné rozhodnutie vrátil na ďalšie konanie správneho orgánu. Podľa názoru súdu správne orgány jednoznačne vychádzali z príslušných ustanovení zákona o integrovanej kontrole a prevencii, ako aj vykonávajúcej vyhlášky, na jednotlivé námietky žalobcu správne orgány adekvátne reagovali a dostatočne svoje dôvody v rozhodnutiach zdôvodnili.

7. Nakoľko krajský súd vo svojom rozhodnutí č.k. 2S/6/2015 preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a jednohlasne dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol, podal žalobca voči tomu rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote odvolanie, a to dňa 05.01.2016, ktoré bolo krajskému súdu doručené dňa 07.01.2016, v ktorom žalobca uviedol, že predmetné rozhodnutie krajského súdu považuje za nesprávne, a to z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., keďže podľa jeho názoru v konaní malo dôjsť k vadám podľa § 221 ods. 1 O.s.p., taktiež z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., keďže podľa názoru žalobcu mal krajský súd ako súd prvého stupňa dospieť na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., keďže podľa názoru žalobcu malo rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca ďalej vo svojom odvolaní uviedol, že napriek rozsiahlym dôvodom namietajúcim nesprávnosť rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, ktoré vo svojej žalobe uviedol, a taktiež napriek tvrdenému nedostatku odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, krajský súd mal bez toho, aby dal vo svojom rozhodnutí odpoveď na konkrétne námietky žalobcu, skonštatovať vo svojom rozhodnutí závery o dostatočnosti zistenia skutočného stavu veci, ako aj vecnej aj formálnej správnosti oboch napádaných rozhodnutí. Žalobca ďalej konštatuje, že krajský súd sa vyhol preskúmaniu napadnutých rozhodnutí v zmysle žalobných dôvodov a žalobcove dôvody označil za také, ktoré nie sú „takej váhy“, aby viedli k zrušeniu napadnutých rozhodnutí. Z takéhoto konštatovania krajského súdu však podľa žalobcu nemožno zistiť, či argumenty žalobcu o vecnej nesprávnosti napadnutých rozhodnutí považuje za neopodstatnené alebo opodstatnené, ale pochybenia správnych orgánov majú byť podľa názoru súdu tolerovateľné. Vzhľadom na tieto okolnosti sa žalobcovi ťažko nachádzali argumenty, ktorými by sa

mohol brániť proti prvostupňovému rozhodnutiu, pretože prvostupňový súd mu podľa jeho tvrdenia nedal možnosť porozumieť tomu, v čom jeho argumenty založené na konkrétnych skutočnostiach vyplývajú z obsahu spisu správneho konania oproti napadnutým rozhodnutiam neobstoja a preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

8. Keďže krajský súd žalobe žalobcu nevyhovel, podal žalobca voči rozhodnutiu krajského súdu odvolanie. K nemu podal žalovaný dňa 27.01.2016 vyjadrenie, ktoré bolo krajskému súdu doručené dňa 29.01.2016. V ňom uviedol, že trvá na tom, že v predmetných správnych konaniach, ako aj v prípade vydaných rozhodnutí postupovali správne orgány správne a podľa zákona, a stotožňuje sa s rozsudkom krajského súdu. Tiež konštatoval, že žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli viesť k zmene, alebo k zrušeniu napadnutých rozhodnutí. Konanie a vydanie integrovaného povolenia bolo podľa názoru žalovaného v súlade so zákonom a stotožňuje sa s právnym názorom krajského súdu. Navrhuje, aby odvolací súd predmetné odvolanie zamietol a rozsudok krajského súdu potvrdil.

9. Ako vyplýva z vyššie uvedených skutočností a z dôvodov žaloby, žalobca sa domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p., ktorá upravuje rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

11. Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O. s. p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Podľa § 492 ods. 2 S. s. p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

13. V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

14. Podľa ustanovenia § 244 ods. 3 O.s.p., rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa myslí aj jeho nečinnosť.

15. V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a jeho postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

16. Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

17. Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Ako vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, integrované povolenie je konanie, ktorým sa koordinovane povoľujú a určujú podmienky vykonávania činnosti v existujúcich prevádzkach a nových prevádzkach s cieľom zaručiť integrovanú ochranu zložiek životného prostredia a udržať mieru znečistenia životného prostredia v normách kvality životného prostredia.

20. Podľa § 3 ods. 3 písm. b/ bod 1 a 2 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, súčasťou integrovaného povoľovania v oblasti povrchových vôd a podzemných vôd je konanie na vypúšťanie odpadových vôd a osobitných vôd do podzemných vôd.

21. Podľa § 3 ods. 3 písm. c/ bod 1 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, súčasťou integrovaného povoľovania je v oblasti odpadov konanie o udelenie súhlasu na prevádzkovanie zariadenia na zneškodňovanie odpadov okrem spaľovní odpadov a zariadení na spoluspaľovanie odpadov a vodných stavieb, z ktorých sa zneškodňujú osobitné druhy kvapalných odpadov.

22. Podľa § 3 ods. 3 písm. c/ bod 6 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, súčasťou integrovaného povoľovania je v oblasti odpadov udelenie súhlasu na vydanie prevádzkového poriadku zariadenia na zneškodňovanie odpadov a zariadenia na zhodnocovanie nebezpečných odpadov.

23. Podľa ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, konanie z vlastného podnetu inšpekcia začne, ak

a) je potrebné zmeniť emisné limity, technické požiadavky a podmienky prevádzkovania určené na prevádzku a monitorovanie zariadenia vo vydanom povolení, ak po vydaní povolenia došlo k zmene právnych predpisov alebo k zmene najlepšej dostupnej techniky, ktorá umožňuje významné zníženie emisií z prevádzky a jej zavedenie je pre prevádzkovateľa technicky a ekonomicky únosné,

b) znečisťovanie z prevádzky spôsobuje prekračovanie normy kvality životného prostredia alebo povolená prevádzka môže spôsobiť prekročenie normy kvality životného prostredia a toto prekročenie nemožno odstrániť alebo ak nie sú splnené ostatné podmienky podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov upravujúcich konania, ktoré boli súčasťou integrovaného povoľovania,

c) sa zistí činnosť v prevádzke, pre ktorú nebolo vydané povolenie a jej činnosť je uvedená v prílohe č. 1.

24. Podľa ustanovenia § 11 ods. 3 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, ak inšpekcia začne konanie z vlastného podnetu, vyzve prevádzkovateľa na predloženie žiadosti v lehote do 30 dní odo dňa doručenia výzvy prevádzkovateľovi. Na základe odôvodnenej písomnej žiadosti prevádzkovateľa môže inšpekcia lehotu podľa prvej vety predĺžiť najviac o 30 dní.

25. Podľa ustanovenia § 11 ods. 4 písm. d/ zákona o integrovanej prevencii a kontrole, k je žiadosť úplná a je zistený okruh účastníkov konania, dotknutých orgánov a cudzích dotknutých orgánov, inšpekcia bezodkladne zverejní na svojom webovom sídle, v informačnom systéme integrovanej prevencie a kontroly znečisťovania a najmenej na 15 dní na svojej úradnej tabuli výzvu dotknutej verejnosti na písomné prihlásenie sa za účastníka konania, výzvu dotknutej verejnosti a výzvu verejnosti s možnosťou vyjadrenia sa k začatiu konania s lehotou najmenej 30 dní odo dňa zverejnenia výzvy na webovom sídle spolu s informáciami.

26. Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, inšpekcia vydá povolenie, ktorým sa povoľuje činnosť v prevádzke, ak znečisťovanie z nej nespôsobí prekročenie normy kvality životného prostredia a ak sú súčasne splnené aj ostatné podmienky podľa tohto zákona a osobitných predpisov upravujúcich konania, ktoré sú súčasťou integrovaného povoľovania.

27. Podľa ustanovenia § 21 ods. 1 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, Povolenie okrem náležitostí rozhodnutia podľa všeobecného predpisu o správnom konaní obsahuje

- a) meno a priezvisko fyzickej osoby a adresu trvalého bydliska, obchodné meno fyzickej osoby podnikateľa, identifikačné číslo a miesto podnikania alebo názov alebo obchodné meno právnickej osoby, jej sídlo a identifikačné číslo prevádzkovateľa,
- b) popis a umiestnenie prevádzky a jej zariadení,
- c) podmienky prevádzkovania prevádzky a jej zariadení, postupy a opatrenia zabezpečujúce plnenie týchto podmienok (ďalej len „záväzné podmienky prevádzkovania“).

28. Podľa ustanovenia § 21 ods. 2 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, v záväzných podmienkach prevádzkovania inšpekcia podľa príslušných písm. a/ až o/ určí všetky podrobnosti, limity a opatrenia na zabezpečenie prevádzkovania takéhoto zariadenia.

29. Podľa ustanovenia § 21 ods. 4 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, záväzné podmienky povolenia musia vždy obsahovať podmienky, postupy a opatrenia, ktoré by inak boli určené na základe osobitných predpisov, podľa ktorých by boli vydané rozhodnutia, stanoviská, vyjadrenia a súhlasy, ktoré sa nahrádzajú povolením.

30. Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, inšpekcia je správnym orgánom v integrovanom povoľovaní.

31. Podľa ustanovenia § 33 ods. 3 zákona o integrovanej prevencii a kontrole, inšpekcia pri prehodnocovaní podmienok povolenia použije všetky informácie vyplývajúce z monitorovania alebo kontrol.

32. Podľa ustanovení § 3 ods. 1, 2 a 4 správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

33. Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

34. Podľa ustanovenia § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

35. Podľa ustanovenia § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

36. Pri rozhodovaní sa odvolací súd v prvom rade zameril na tvrdenia žalovaného, ktoré vo svojom rozsudku potvrdil aj krajský súd, podľa ktorých správne orgány postupovali v súlade s právnymi predpismi, a to najmä s ohľadom na zákon o integrovanej kontrole a prevencii, spomínanú vyhlášku, ako aj správny poriadok. Podľa právneho názoru krajského súdu správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci, z ktorého prijali správne právne závery a na základe uvedených právnych záverov svoje rozhodnutia odôvodnili dostatočne, zrozumiteľne a jasne, pričom vyhodnotili všetky vykonané dôkazy samostatne i spolu v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku.

37. Skutočnosťou, ktorú žalobca najviac namietal, či už v priebehu správneho konania, alebo aj v podanej žalobe, resp. odvolaní, je nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov, najmä skutočnosť, že hoci správny orgán spomenul dôkazy, ktoré navrhol žalobca, nijako ich pri rozhodovaní nezobral do úvahy, resp. neuviedol, prečo ich nepovažoval v danom prípade za podstatné pre rozhodnutie v tejto veci. Jednalo sa najmä o technickú správu vypracovanú Štátnym geologickým ústavom Dionýza Štúra z októbra 2013, ako aj ďalšie merania, ktoré mali byť zásadne protirečivé voči Statickému posúdeniu, vypracovanému statikom Ing. P. X., ktoré bolo v tomto prípade najdôležitejším podkladom na rozhodnutie, ako aj voči záverom Záverečnej správy vypracovanej spoločnosťou TERRA - GEO s.r.o. Táto správa, ako aj ďalšie podklady, navrhované žalobcom upozorňovali na skutočnosť, že svah, na ktorom sa skládka nie nebezpečného odpadu v Snine nachádza, je značne pohyblivý, čo dokazujú aj mnohé ďalšie merania a skúšobné inklinometrické vrty.

38. Žalovaný vo svojej argumentácii, obdobne ako pred ním prvostupňový správny orgán, uviedol, že v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 správneho poriadku umožnil účastníkom konania jednak sa vyjadriť k podkladom rozhodnutia, ako aj uplatniť svoje návrhy. Zároveň však nebolo nijako povinný, aby tieto návrhy, resp. dôkazy aj vykonal, alebo dokonca na ich podklade vydal rozhodnutie. K tomuto je nevyhnutné uviesť, že procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010-12). Zákonnou povinnosťou správneho orgánu je v zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku zistiť presne a úplne skutočný stav veci. Za týmto účelom je povinný si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie (teda ide o zisťovanie z úradnej povinnosti, ktoré je prvoradé), pričom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. V danom prípade sa IŽP Košice, ako prvostupňový správny orgán, a následne aj žalovaný, oprel o podstatný dôkazný prostriedok, ktorý bolo Statické posúdenie, vypracované Ing. P. X. - statikom, ktoré zabezpečil ďalší účastník konania, a to prevádzkovateľ skládky nie nebezpečného odpadu.

39. Hoci je nepochybné, že správny orgán nie je povinný vydať rozhodnutie, ktoré by vyplývalo z návrhov ostatných účastníkov konania, je jeho zákonnou povinnosťou vyjadriť sa k návrhom, ktoré by mohli byť podkladom rozhodnutia a v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nimi určité návrhy a podklady nie sú. No aj podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z ústavy, ani z Dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01). Aj keď je odvolací súd toho názoru, že žalovaný sa dostatočne vysporiadal so všetkými návrhmi žalobcu, nebolo nevyhnutné, aby detailne a vecne rozoberal každý argument žalobcu. Aj Európsky súd pre ľudské práva, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry tohto súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené: Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom. Obdobne aj Ústavný súd Slovenskej republiky pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). V tejto súvislosti je vhodné uviesť, že v prípade, ak žalobca namieta nedostatočne zistený skutkový stav, súd skúma, či skutočnosti, ktoré sa v konaní mali zistiť, boli zistené v postačujúcom rozsahu, či sa tak stalo s použitím zákonných dôkazných prostriedkov a spôsobom, ktorý neodporuje procesnoprávnemu predpisu, a či skutkový stav, ktorý správny orgán takto zistil a na základe ktorého rozhodoval, má vo vykonaných dôkazoch dostatočnú oporu (rozsudok Vrhného súdu v Prahe č. j. 6 A 11/95-18). Častou chybou pri

rozhodovaní správných orgánov je práve skutočnosť, že si nezaobstarali dostatok dôkazných prostriedkov a nemali preto dostatok dôkazov, alebo že dôkazy sa vykonali procesne nezákonným spôsobom a nemožno z nich preto pri úvahe o skutkovom stave vychádzať (rozsudok Vrchného súdu v Prahe č.j. 6 A 61/95-36).

40. V tomto prípade sa správny orgán vyrovnal s tým, že nebral návrhy žalobcu ako podklady rozhodnutia argumentáciou, že tie sa netýkali samotnej stavby - teda skládky nie nebezpečného odpadu v Snine, ale pohybu svahu. Aj k meraniam, ktorých výsledky predkladal žalobca, malo dôjsť mimo tejto stavby. V tejto súvislosti je nutné poznamenať, že bolo správnym procesným postupom správneho orgánu, keď - na rozdiel od návrhov žalobcov - bral do úvahy ako relevantný podklad rozhodnutia Statické posúdenie, ktoré sa týkalo samotnej stavby a nie len blízkeho terénu ako celku, zohľadňovalo špecifickosť prostredia a všetky vonkajšie faktory. Spolu so žalovaným, ako aj prvostupňovým orgánom možno len súhlasiť v tom, že Statické posúdenie, ako relevantný dôkaz a podklad pre rozhodnutie, nebolo možné v správnom konaní v rámci dokazovania porovnávať s návrhmi žalobcu, ktoré mali všeobecnejší charakter a netýkali sa stavby - skládky nie nebezpečného odpadu v Snine ako takej. Je nepochybné, že prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný sa dostatočne vysporiadali s dôvodmi, prečo návrhy žalobcu nepovažovali za relevantný podklad rozhodnutia.

41. Podľa rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe (Rs 296 6 A 139/94) správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov až potom, keď vyčerpal možnosti odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Ak sa to nepodarí, je nevyhnutné, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, v čom rozpor spočíval, čo sa urobilo na jeho odstránenie, prečo sa to nepodarilo a ku ktorým dôkazom sa nakoniec pri svojom hodnotení priklonil, ktoré dôkazy odmietol a z akého dôvodu. Obdobne sa vyjadril vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (5Sžf/79/2011), podľa ktorého je v súlade s ustanoveniami O.s.p. povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia. Aj napriek tomu, že správne orgány v tomto prípade správne vyhodnotili a odôvodnili, prečo návrhy žalobcu nemohli predstavovať podklady pre rozhodnutie v tomto prípade, stále existuje otázka, či možno len samotné Statické posúdenie, ktoré navrhol prevádzkovateľ skládky, považovať za dostatočný podklad rozhodnutia, teda, či si správny orgán zaobstaral dostatok dôkazných prostriedkov, a či mal dostatok dôkazov. Ani zásada voľného hodnotenia dôkazov totiž nezbavuje správny orgán jeho povinnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia skutočnosti, ktoré uznal za dokázané, a dôvody na ktorých základe k svojmu presvedčeniu dospel. (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu, Boh. A 3667/24). Na vyššie spomenutú otázku možno odpovedať v tom zmysle, že Statické posúdenie predstavuje komplexné a jednoznačné posúdenie skutočnosti, či je udelenie integrovaného povolenia v danej situácii vhodné, alebo nie, a správny orgán nemal k dispozícii žiaden relevantný dôkazný prostriedok, ktorý by tieto zistenia vyvracal, a to ani zo strany žalobcu a ďalších účastníkov konania, ktorý mali na veci odlišný právny záujem. Správny orgán vyhodnotil tento dôkaz ako postačujúci a určujúci pre vydanie rozhodnutia, nakoľko Ing. P. X. je ako statik osobou oprávnenou posudzovať stavby vo všetkých súvislostiach, ako aj ich statiku aj na účely integrovaného povolenia a Statické posúdenie, ktoré vypracoval, možno bez pochyb na tento účel použiť, čo však nemožno tvrdiť o dokumentoch, ktoré navrhol správny orgán žalobcu a ďalší účastníci správneho konania. Zo žiadnych známych skutočností nie je pravdepodobné, že k iným záverom by správny orgán dospel v prípade, keby z vlastnej iniciatívy napríklad nechal vypracovať nejaký iný znalecký dokument, ktorého cieľom by bolo posúdenie stavby skládky nie nebezpečného odpadu.

42. Zo záverov znaleckého posudku predloženého žalobcom nie je možno žiadnym spôsobom posúdiť mieru ohrozenia skládky zabezpečenej konkrétnymi technickými prostriedkami, ním tvrdením o pohyboch vo flyšovom pásme, nakoľko toto konštatovanie nedal do súvislosti so spomenutým technickým zabezpečením skládky, len všeobecne je konštatovaná možnosť ohrozenia pohybu.

43. K procesnej stránke rozhodnutia Najvyšší súd SR ešte uvádza, že sa nestotožňuje s námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu I. stupňa, keďže odborné argumenty správnych orgánov, ako aj žalobcu sa v podstate stabilizovali už v prvom stupni správneho konania a vo všetkých

ďalších stupňoch konania sa v zásade nemenili. V takom prípade ak potom súd I. stupňa v odôvodnení rozhodnutia ich v časti stanovísk žalobcu a žalovaného podrobne popíše a vo vlastnom odôvodnení právneho názoru sa ku nim pripojí aj s vlastným vyhodnotením, nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu, že nevedel proti čomu má v odvolaní namietať.

44. V súlade so skutočnosťou, že povolenie na prevádzkovanie skládky bolo vydané iba do 31.12.2015 je potrebné poukázať aj na aktualitu námietok žalobcu z hľadiska dĺžky meraní pohybov v zmienenom flyšovom pásme, ktoré ich znalec skúmal dlhé časové obdobie.

45. V danej súvislosti je vhodné poznamenať, že problematika skládok je častým predmetom správnych konaní, a to nielen ohľadom problematiky integrovaného povoľovania, ale aj súdneho prieskumu. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí č.k. 1 Sžp/1/2010 poukázal na viaceré skutočnosti, ktoré je nevyhnutné v prípade udeľovania integrovaného povolenia neopomenúť. Jedná sa najmä o problematiku informovania, či už dotknutých správnych orgánov, účastníkov konania, alebo aj verejnosti v najširšom zmysle slova. Rovnako významnou bola pre súd aj problematika ochrany životného prostredia a jej význam v takomto konaní. Pre porovnaní s prípadom skládky nie nebezpečného odpadu v Snine je však nevyhnutné uviesť, že tu sa jedná o skládku, ktorá je prevádzkovaná už dlhšiu dobu a integrované povolenie na jej prevádzku jej bolo dosiaľ bez akýchkoľvek väčších pochybností vždy opätovne udelené.

46. Treba poukázať aj na skutočnosť, že v preskúvanom integrovanom povolení povolil prvostupňový orgán prevádzkovanie skládky len na dobu jedného roka, čo je na dolnej hranici, keďže bol oprávnený ho udeliť v rozmedzí jedného až troch rokov, pričom viackrát argumentoval, že cieľom tohto rozhodnutia je zabezpečiť dôkladnejšie sledovanie v budúcnosti a po uplynutí tejto doby v novom správnom konaní opätovne dokázať vhodnosť udelenia integrovaného povolenia.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány bez pochyb vychádzali z ustanovení príslušných právnych predpisov, najmä zákona o integrovanej prevencii a kontrole, predmetnej vyhlášky, ako aj správneho poriadku, na námietky žalobcu adekvátne reagovali a dostatočne svoje rozhodnutia zdôvodnili. Súd taktiež vyhodnotil námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, pričom ich vyhodnotil ako nedôvodné, a preto potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a ods. 2 s § 246c ods. 1 O.s.p.

48. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.